

РЕШЕНИЕ

№ 990

гр. София, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Биляна Симчева

при участието на секретаря Маргарита Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Биляна Симчева Въззивно гражданско дело № 20231100506825 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 15057/22.12.2022 по гр.д. № 5615/2022 на Софийски районен съд, 144 състав, е прието за установено по реда на чл. 422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.155 ЗЕ и чл.86 ЗЗД, че ответниците А. Ж. Щ. и К. А. Щ. дължат на ищеца “Топлофикация София” ЕАД, в условията на разделна отговорност /при квоти, съответно, $\frac{3}{4}$ и $\frac{1}{4}$ / следните суми:

А. Щ. дължи сумата от 187.79 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2020г. за имот с аб. № 173889, ведно със законна лихва за периода от 10.08.2021г. до изплащане на вземането, както и сумата от 73.46 лева - мораторно обезщетение за периода от 15.09.2018 г. до 01.02.2021 г., а

К. Щ. дължи сумата от 46.94 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2020г. за имот с аб. № 173889 ведно със законна лихва за периода от 10.08.2021г. до изплащане на вземането, като и сумата от 18.37 лева - мораторно обезщетение за периода от 15.09.2018 г. до 01.02.2021 г., за които суми е издадена заповед по чл.410 от ГПК от 31.08.2021г. по ч. гр. дело № 46739/ 2021г. по описа на СРС

Предявените от “Топлофикация София” ЕАД искове по реда на чл. 422 ГПК са отхвърлени до пълния им заявен размер както следва: По отношение на А. Щ. - за горницата над признатата за дължима сума до

заявления размер от 1 087,02 лева, а по отношение на ответника К. Щ. - за горницата над уважения размер до сумата от 271.76 лева, поради погасяване на вземанията на ищеца по давност.

Решението не е обжалвано от ответниците в производството и е влязло в сила в частта, с която исковете са уважени.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, ищецът “Топлофикация София” ЕАД е подал срещу първоинстанционното решение, в отхвърлителната му част, **бланкетна** по характера си въззивна жалба. В същата е посочено единствено, че решението се обжалва като неправилно, без да се излагат никакви конкретни пороци на постановения съдебен акт. Без да се сочи основание и при отсъствието на всякаква връзка с мотивите на първоинстанционния съд, се цитират разпоредби от Общите условия на дружеството от 2008 и 2014 г. /касаещи момента на изпадане в забава по задълженията за топлинна енергия/, които са *неприложими* към конкретния правен спор, касаещ периода 2017-2020 г. /при действието на Общи условия от 2016 г./. Претендират се разноси.

Въззиваемите А. Щ. и К. Щ. не подават отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК. В проведеното по делото открито съдебно заседание, въззиваемият К. Щ. оспорва жалбата и моли за потвърждаване на постановеното съдебно решение.

Третото лице – помагач на ищеца по делото - “Бруната” ООД, не взема становище по подадената въззивна жалба.

Софийски градски съд, като обсъди становищата и доводите на страните, намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от страна с правен интерес, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е **процесуално допустима**.

Съгласно императивната норма на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по неговата допустимост - в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Това означава, че в решаващата си дейност въззивният съд следва да се ограничи до преценка на валидността и допустимостта на първоинстанционното решение, а на неговата правилност - само по посочените в жалбата конкретни доводи за неправилност на това решение. Служебно въззивният съд проверява правилността на решението само по отношение на приложението на императивните материалноправни норми, защото прилагането на тези норми е в обществен, а не в личен интерес и поради това не може да зависи от волята на страните. Само в този случай диспозитивното начало и състезателността, като доминиращи принципи на гражданско-процесуалното право, следва да отстъпят пред принципа на служебното начало.

Извън хипотезите на нищожност, недопустимост или неправилност на

решението поради неправилно приложение на императивни материалноправни норми, при разглеждане на делото и постановяване на решението си въззивният съд е ограничен от посочените във въззивната жалба конкретни пороци на първоинстанционното решение и изведените от тях твърдения и искания на жалбоподателя. Тези пороци се извеждат от съдържанието на обжалваното решение, с което страната е запозната още с връчването на препис от това решение и е имала гарантирана от закона възможност в срока за въззивно обжалване да организира защитната си теза в пълнота и конкретика.

Следва да бъде посочено също, че макар съгласно чл. 260, т. 3 от ГПК въззивната жалба да следва да съдържа „указание в какво се състои порочността на решението”, липсата на изложени доводи относно порочността на решението не прави тази жалба нередовна и съответно не е налице основание за оставянето ѝ без движение от въззивния съд. Бланкетната въззивна жалба е редовна и допустима, но по такава жалба въззивният съд следва да се произнесе само по валидността и допустимост на първоинстанционното решение и по правилното или неправилно приложение на императивни материалноправни норми. /В този смисъл - решение № 246/23.10.2013 г. по гр.д. № 3418 от 2013 г. на ВКС, ГК, Първо отделение/

В конкретния случай, обжалваното първоинстанционно решение е **валидно**, като постановено от съд в кръга на правораздавателната му компетентност, обективизирано е в писмена форма, носи подписа на постановилия го съдия, съдържа ясно изразена правна воля.

Същото е и **допустимо** в атакуваната от ищеца-въззивник отхвърлителна част, с оглед обстоятелството, че компетентният съд се е произнесъл в рамките на спора, с който е бил сезиран, по заявените от ищеца факти в обстоятелствената част на исковата молба, при зачитане на своевременно направеното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност за част от вземания за период от три години назад от датата на подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение.

От служебно извършената проверка не се установява и нарушение на императивна материалноправна норма, като не е налице и основание за съда да следи служебно за интереса на някоя от страните /т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС/.

Предвид изложеното, с оглед липсата на конкретно въведени от въззивника основания за неправилност, относими към постановеното от Софийски районен съд първоинстанционното решение, същото следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

При този изход на спора право на разноски, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, има само въззиваемата страна. Същата не е сезирала съда с искане в тази насока, поради което разноски в настоящото производство не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран, Софийски градски съд, IV-Г въззивен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 15057/22.12.2022 г., постановено по гр. дело № 5615/2022 г. на Софийски районен съд, 144 състав.

Решението не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Решението е постановено при участието в процеса на "Бруната" ООД, в качеството му на като трето лице – помагач на страната на въззивника - ищец "Топлофикация София " ЕАД, ЕИК 831609046.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____